

Когато всичкитѣ се разотишли, Стефчо ималъ всичко три десетачета.

Азъ не можъ да купѣ лѣкарство съ тѣзи пари! — мама ще умре, — говорѣше си той, и трѣгнѣ къмъ дома си твърдѣ умисленъ.

Заминѣ празника. На другия день сѣщото това момиче, което искаше да помогне на Стефча, излѣзло съ слугинята да се расходи изъ улицата, въ която живѣехѣ Стефчови. Момичето прѣзъ всичкото си врѣме говорѣше за Стефча и се огледваше дано го види да му даде паритѣ си, които още пазѣше, но не го видѣ, нито пъкъ знаеше точно въ коя кѣща седижтъ. Минѣ се день-два, и като не може да го види, ней никакъ не излазяше изъ ума какъ съ сълзи на очи ѣ се молѣше Стефчо да го подари, а тя нѣмаше възможность. Най-послѣ момичето намисли какъ и какъ да отиде въ идущата недѣля на църква и да подари Стефча. Тя отиде, но за жалость, Стефча го нѣмаше на стълбитѣ прѣдъ църковната врата. Прѣзъ деньтъ, когато излѣзло момичето да се расходи изъ градътъ, все пакъ гледало дано го види нѣгдѣ каква е тази тѣлпа отъ народъ? попита растревожено момичето и припнѣ да види.

Но уви! що да види! нѣколцина носѣли мъртвецъ, въ единъ простъ сандѣкъ, и слѣдъ него вървѣше Стефчо и горко плачеше.

Момичето, като позна момчето, което минѣлий празникъ просѣше отъ неѣ милостиня, за да купи лѣкарство на болната си майка, наскърби се, за гдѣто не може да му помогне. Тя си отиде у дома скърбна и замислена.

Отпослѣ момичето станѣ по щедро и милостиво къмъ сиромаситѣ.